

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 662

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 26 iulie 2005

SUMAR

	Pagina	Nr.		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
Decizia nr. 382 din 7 iulie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 din Legea nr. 303/2004 privind statutul magistraților	1-3	34.	— Ordonanță pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 80/2000 privind certificarea sau omologarea echipamentelor, pieselor de schimb și materialelor de exploatare utilizate la vehicule rutiere, precum și condițiile de comercializare și utilizare a acestora	5-8
Decizia nr. 387 din 7 iulie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. 2 din Codul de procedură penală	3-4			

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 382 din 7 iulie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 din Legea nr. 303/2004 privind statutul magistraților

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Constantin Doldur — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Ion Tiucă — procuror
Patricia Marilena Ionea — magistrat-asistent

pentru conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, arată că aspectele invocate de autorul excepției nu vizează constituționalitatea textului de lege criticat, ci modul în care acesta a fost interpretat și aplicat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 aprilie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 9.736/LM/2004, **Tribunalul București — Secția**

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 din Legea nr. 303/2004 privind statutul magistraților, excepție ridicată de Maria Roman în Dosarul nr. 9.736/LM/2004 al Tribunalului București — Secția a VIII-a

a VIII-a pentru conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 din Legea nr. 303/2004 privind statutul magistraților, excepție ridicată de Maria Roman cu prilejul soluționării unei cauze civile având ca obiect plata indemnizației cuvenite magistraților cu vechime continuă în magistratură în ultimii 20 de ani înainte de pensionare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că dispozițiile art. 80 din Legea nr. 303/2004, care stabilesc dreptul magistraților de a beneficia de o indemnizație egală cu 7 indemnizații de încadrare brute numai dacă au o vechime continuă în magistratură în ultimii 20 de ani înainte de data pensionării sau a eliberării din funcție pentru alte motive neimputabile, instituie un tratament discriminatoriu între magistrații care se află în situații similare. În acest sens, arată că magistrații care au o vechime în magistratură de peste 20 de ani, dar pentru o perioadă de timp au fost nevoiți să întrerupă această activitate, întrucât au fost transferați în interesul serviciului la o altă autoritate publică, dar tot în specialitate juridică, nu beneficiază de acest drept legal.

Tribunalul București — Secția a VIII-a pentru conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. În acest sens, arată că indemnizația prevăzută de art. 80 din Legea nr. 303/2004 reprezintă o primă de loialitate, or „un magistrat care a îndeplinit această profesie 20 de ani în mod continuu, dar la un moment dat a îndeplinit o altă funcție, tot de specialitate juridică, revenind apoi la funcția de judecător, cum este și cazul reclamantei, nu este mai puțin loial profesiei de judecător“. Așa fiind, sintagma „*magistratul trebuie să aibă o vechime continuă în ultimii 20 de ani*“ dă naștere unui tratament diferit între magistrați, nedreptățind pe magistratul aflat într-o situație similară autorului excepției. În consecință, este încălcat principiul constituțional al egalității în drepturi. Tribunalul București mai menționează că, față de reglementarea anterioară, dispozițiile art. 80 și 85 din Legea nr. 303/2004, cât și Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 122 din 30 martie 2005 reglementează ca fiind vechime în magistratură și perioada cât magistratul sau persoana asimilată acestuia a îndeplinit funcții de specialitate juridică în aparatul Guvernului, menținând însă prevederea „*vechime continuă în ultimii 20 de ani*“.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția ridicată.

Avocatul Poporului apreciază că textul de lege criticat este în deplină concordanță cu prevederile constituționale privind egalitatea în drepturi, întrucât nu stabilește discriminări, ci instituie un tratament juridic egal pentru toate persoanele aflate în aceeași situație. De altfel, acordarea indemnizației la încetarea mandatului este un beneficiu dat magistraților de către legiuitor, în competența căruia revine stabilirea condițiilor în care se acordă acest drept.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1. alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 80 din Legea nr. 303/2004 privind statutul magistraților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 576 din 29 iunie 2004, dispoziții care au următorul conținut: „(1) *Magistrații cu vechime continuă în magistratură în ultimii 20 de ani înainte de data pensionării sau a eliberării din funcție pentru alte motive neimputabile beneficiază de o indemnizație egală cu 7 indemnizații de încadrare lunare brute, care se impozitează potrivit legii.*

(2) *Indemnizația prevăzută la alin. (1) se acordă o singură dată în decursul carierei de magistrat și se înregistrează, potrivit legii.*

(3) *Modul de calcul al vechimii continue în magistratură se stabilește prin hotărâre a Consiliului Superior al Magistraturii.*

(4) *Prevederile alin. (1) se aplică și în cazul decesului magistratului aflat în activitate. În acest caz, de indemnizație beneficiază soțul/soția și copiii care se află în întreținerea magistratului la data decesului.*“

În opinia autorului excepției, textul de lege criticat contravine prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia: „(1) *Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*“

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că art. 80 din Legea nr. 303/2004 nu instituie nici privilegii și nici discriminări între magistrații care se află obiectiv în situații identice. Această normă juridică prevede acordarea indemnizației egale cu 7 indemnizații de încadrare brute lunare magistraților care au vechime continuă în magistratură în ultimii 20 de ani înainte de data pensionării sau eliberării din funcție pentru alte motive neimputabile. Textul nu definește însă sintagma „*vechime continuă în magistratură*“ și nu precizează care dintre activitățile desfășurate în alte domenii înlătură sau nu continuitatea vechimii în magistratură.

În această situație, Curtea constată că dispozițiile legale criticate nu ridică probleme de constituționalitate, ci doar probleme de interpretare și de aplicare a lor.

Dispozițiile art. 80 alin. (3) din Legea nr. 303/2004 prevăd că „*Modul de calcul al vechimii continue în magistratură se stabilește prin hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii*“. Această prevedere creează posibilitatea calculării vechimii și în alt mod decât prin stricta și restrictivă interpretare a termenului „*continuu*“. Curtea nu se poate pronunța însă asupra modalității de calcul stabilite de Consiliul Superior al Magistraturii, prevederile art. 146 lit. d) din Constituție și ale art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 limitând competența Curții, în cazul soluționării excepțiilor de neconstituționalitate, doar la controlul legilor și ordonanțelor Guvernului.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 din Legea nr. 303/2004 privind statutul magistraților, excepție ridicată de Maria Roman în Dosarul nr. 9.736/LM/2004 al Tribunalului București — Secția a VIII-a pentru conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iulie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 387

din 7 iulie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. 2 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Constantin Milea în Dosarul nr. 844/2004 al Judecătorei Adjud.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției și se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Autorul excepției arată că prevederile art. 14 alin. 2 din Codul de procedură penală încalcă prezumția de nevinovăție, deoarece de vreme ce nu a fost încă judecat sub aspect penal nu ar trebui ca instanța să rezolve aspecte ce țin de acțiunea civilă.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, deoarece nu se poate susține că în situația judecării alăturate a celor două acțiuni se încalcă principiul potrivit căruia o persoană este considerată nevinovată până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, întrucât acțiunea civilă nu reprezintă o raliere la o bănuială ce planează asupra sa.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 martie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 844/2004, **Judecătoria Adjud a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. 2 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de inculpatul Constantin Milea, în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate aduc atingere prevederilor fundamentale ale art. 23 alin. (11), deoarece,

de vreme ce inculpatul trimis în judecată pentru o infracțiune este considerat nevinovat până la rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare penală, nu poate fi judecat în aceeași cauză cu privire la aspecte ce țin de latura civilă care vizează un prejudiciu pentru care, potrivit opiniei sale, nu se face vinovat. Astfel, persoana supusă judecării în acțiunea penală, legal nevinovată până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare în penal, este supusă unor presiuni, iar în conștiința acesteia apare constrângerea morală a vinovăției impuse de acțiunea civilă.

De asemenea, potrivit art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie. O asemenea dispoziție implică primordialitatea prevederilor fundamentale față de legi și, prin urmare, prezumția de nevinovăție reglementată de art. 23 alin. (11) din Constituție are întâietate față de prevederile legale ale art. 14 alin. 2 din Codul de procedură penală a cărui aplicare implică tocmai situația inversă a textului constituțional.

În final, autorul excepției solicită modificarea textului legal criticat, astfel încât acțiunea civilă să fie suspendată pe perioada judecării laturii penale și abia după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare în materie penală să se procedeze la judecarea acțiunii civile.

Judecătoria Adjud opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Faptul că, în cadrul procesului penal, acțiunea civilă este alăturată celei penale nu poate duce la concluzia că prin aceasta s-a încălcat prezumția de nevinovăție a inculpatului consfințită de art. 23 alin. (11) din Constituție.

De asemenea, inculpatul poate exercita căile ordinare de atac inclusiv cu privire la latura civilă și, deci, partea civilă nu poate executa hotărârea judecătorească pe latura civilă mai înainte de rămânerea definitivă și a laturii penale a cauzei.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul României apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece în cazul în care cele două acțiuni sunt exercitate în cadrul procesului penal, instanța are obligația, potrivit art. 346 din Codul de procedură penală, să se pronunțe, prin aceeași sentință,

atât asupra acțiunii penale, cât și asupra celei civile. Instanța nu poate lăsa nesoluționată acțiunea civilă, luând act de declarația părții civile că înțelege să-și valorifice dreptul la despăgubiri. Totodată, faptul că în cadrul procesului penal acțiunea civilă este alăturată celei penale nu poate duce la concluzia că se încalcă prezumția de nevinovăție a inculpatului consfințită de art. 23 alin. (11) din Constituție.

Acțiunea penală are întâietate față de acțiunea civilă, întrucât, pe de o parte, cauza materială unică a celor două acțiuni este săvârșirea infracțiunii, iar, pe de altă parte, rezolvarea acțiunii civile este condiționată de rezolvarea acțiunii penale în privința existenței faptei, persoanei care a săvârșit-o și a vinovăției acesteia.

De altfel, potrivit art. 129 din Constituție, împotriva hotărârilor judecătorești părțile interesate pot exercita căile de atac, în condițiile legii, astfel că partea civilă nu poate executa hotărârea judecătorească pe latura civilă mai înainte de rămânerea definitivă și a laturii penale a cauzei, dacă inculpatul va folosi calea de atac a apelului sau a recursului.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate referitoare la posibilitatea ca acțiunea civilă să fie alăturată acțiunii penale în cadrul procesului penal, prin constituirea persoanei vătămate ca parte civilă, nu sunt de natură să aducă atingere principiului constituțional care consacră prezumția de nevinovăție. Astfel, nu sunt prejudiciate interesele legitime ale persoanei inculpate care, la fel ca și oricare parte din procesul penal, își poate exercita dreptul la apărare și poate solicita administrarea oricăror probe legale pentru combaterea susținerilor formulate în acuzare.

Mai mult, prin soluționare de către aceeași instanță atât a acțiunii penale, cât și a celei civile, determinate de săvârșirea aceleiași fapte, se asigură o mai promptă, temeinică și completă aflare a adevărului, prin aprecierea unitară a probelor, precum și evitarea pronunțării unor hotărâri contradictorii.

De asemenea, dispozițiile legale criticate nu încalcă principiul supremației Constituției și al obligativității legii și nici trăsăturile și valorile supreme ale statului de drept.

În plus, prevederile art. 14 alin. 2 din Codul de procedură penală reprezintă norme de procedură a căror reglementare este, potrivit art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Constantin Milea în Dosarul nr. 844/2004 al Judecătoriei Adjud.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iulie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 14 alin. 2 din Codul de procedură penală, cu următorul conținut: „*Acțiunea civilă poate fi alăturată acțiunii penale în cadrul procesului penal, prin constituirea persoanei vătămate ca parte civilă.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) referitoare la statul de drept și la obligativitatea respectării Constituției și a legilor, precum și ale art. 23 alin. (11) privind prezumția de nevinovăție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prezumția de nevinovăție consacrată prin art. 23 alin. (11) din Constituție implică interdicția de a se lua împotriva unei persoane măsuri de constrângere pentru vreo faptă de natură a atrage răspunderea juridică, de care această persoană ar fi acuzată.

Exercitarea acțiunii civile, fie împreună, fie separat de acțiunea penală, nu constituie o măsură de constrângere a făptuitorului, ci un drept al părții păgubite prin comiterea unei fapte penale de a fi despăgubită pentru prejudiciul cauzat.

Vinovăția inculpatului, ca element atât al răspunderii penale, cât și al răspunderii civile a acestuia, se stabilește prin hotărârea definitivă de condamnare și nu în momentul exercitării acțiunii civile. Altfel spus, alăturarea acțiunii civile celei penale nu are semnificația declarării vinovăției inculpatului cu anticipație. Prin hotărârea definitivă pronunțată de instanță în urma judecării, acesta poate fi condamnat și obligat la despăgubirile solicitate de partea civilă — în cazul în care se stabilește că a comis cu vinovăție infracțiunea pentru care a fost trimis în judecată și a cauzat prejudiciul reclamat de partea civilă — după cum poate fi exonerat atât de răspunderea penală, cât și de răspunderea civilă dacă se stabilește nevinovăția sa.

Judecarea celor două acțiuni împreună sau judecarea lor separată — cu suspendarea judecării acțiunii civile în acest caz — constituie aspecte ale procedurii de judecată, pe care legiuitorul este liber să le reglementeze în conformitate cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție.

De asemenea, normele legale criticate nu aduc atingere în nici un fel prevederilor referitoare la obligativitatea respectării Constituției și a legilor, deoarece nu conțin nici o prevedere care să ducă la această concluzie.

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

ORDONAŢE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****ORDONAŢĂ****pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 80/2000 privind certificarea sau omologarea echipamentelor, pieselor de schimb și materialelor de exploatare utilizate la vehicule rutiere, precum și condițiile de comercializare și utilizare a acestora**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 1 pct. III.9 din Legea nr. 209/2005 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță.

Art. I. — Ordonanța Guvernului nr. 80/2000 privind certificarea sau omologarea echipamentelor, pieselor de schimb și materialelor de exploatare utilizate la vehicule rutiere, precum și condițiile de comercializare și utilizare a acestora, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 413 din 30 august 2000, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 671/2002, se modifică și se completează după cum urmează:

1. **Titlul ordonanței va avea următorul cuprins:**

**„ORDONAŢĂ
privind omologarea și certificarea produselor
și materialelor de exploatare utilizate la vehiculele rutiere,
precum și condițiile de introducere
pe piață a acestora“**

2. **Articolul 1 va avea următorul cuprins:**

„Art. 1. — (1) Produsele și materialele de exploatare noi, destinate utilizării la vehicule rutiere, pot fi introduse pe piață numai dacă respectă condițiile prevăzute de prezenta ordonanță.

(2) Produsele și materialele de exploatare noi din categoria celor care privesc siguranța circulației, protecția mediului, eficiența energetică și protecția împotriva furturilor vehiculelor rutiere pot fi introduse pe piață numai dacă sunt omologate sau certificate.

(3) Lista produselor și materialelor de exploatare care necesită omologare sau certificare în vederea introducerii pe piață se stabilește prin ordin al ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului.

(4) Omologarea produselor prevăzute la alin. (2) se efectuează de către Regia Autonomă «Registrul Auto Român», organism tehnic specializat aflat sub autoritatea Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, denumit în continuare R.A.R., pe baza rezultatelor încercărilor efectuate de laboratoare recunoscute de către R.A.R., în cazul omologării naționale, respectiv de laboratoare notificate, în cazul omologării comunitare (CE) de tip și al omologării internaționale (CEE-ONU) de tip.

(5) Certificarea produselor și materialelor de exploatare prevăzute în lista menționată la alin. (3) se efectuează de către R.A.R. sau de către alte organisme de certificare a produselor, desemnate conform legislației în vigoare de Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, pe baza rezultatelor încercărilor efectuate de laboratoare recunoscute de către R.A.R. sau de laboratoare acreditate.

(6) Se exceptează de la prevederile alin. (4) și (5):

a) produsele omologate de autoritățile competente ale părților contractante în baza acordurilor de la Geneva;

b) produsele omologate de autoritățile competente ale statelor membre conform directivelor/regulamentelor Uniunii Europene;

c) produsele de origine sau produsele de schimb de origine.

(7) De la data aderării României la Uniunea Europeană, obligativitatea omologării sau a certificării în vederea

introducerii pe piață a produselor prevăzute la alin. (2) și care sunt fabricate și comercializate legal în state membre ale Uniunii Europene, altele decât România, se aplică numai pentru produsele care fac parte dintr-un sistem sau echipament care este reglementat printr-o directivă/printr-un regulament a/al Uniunii Europene sau printr-un regulament CEE-ONU aplicat de Uniunea Europeană.

(8) De la data aderării României la Uniunea Europeană, produsele prevăzute la alin. (2), care sunt fabricate și comercializate legal în state membre ale Uniunii Europene, altele decât România, și care nu fac parte dintr-un sistem sau echipament care este reglementat printr-o directivă/printr-un regulament a/al Uniunii Europene sau printr-un regulament CEE-ONU aplicat de Uniunea Europeană, sunt exceptate de la obligativitatea omologării sau a certificării în vederea introducerii pe piață, dacă acestea furnizează un nivel echivalent de protecție a siguranței rutiere sau de protecție a mediului în raport cu cerințele naționale de introducere pe piață, nivel demonstrabil pe baza unor documente oficiale.

(9) De la data aderării României la Uniunea Europeană, sunt exceptați de la obligativitatea certificării în vederea introducerii pe piață carburanții auto fabricați și comercializați legal în state membre ale Uniunii Europene, altele decât România, dacă aceștia furnizează un nivel echivalent de protecție a mediului în raport cu cerințele naționale de introducere pe piață, nivel demonstrabil pe baza unor documente oficiale.

(10) Produsele și materialele de exploatare noi, altele decât cele prevăzute în lista menționată la alin. (3), pot fi introduse pe piață numai dacă respectă prevederile art. 3 și 4.

(11) Introducerea pe piață a produselor și materialelor de exploatare este admisă pe toată durata termenului de garanție/valabilitate a produselor și materialelor de exploatare certificate/omologate, indiferent de termenul de expirare a certificării/omologării, cu condiția ca certificarea/omologarea să nu fie suspendată sau retrasă.

(12) Producătorul unui vehicul sau reprezentantul acestuia este obligat să comunice R.A.R. situația abilitărilor retrase pentru fabricarea de piese de origine, în termen de 7 zile de la data retragerii acestora.

3. **După articolul 1 se introduc trei noi articole, articolele 1¹, 1² și 1³, cu următorul cuprins:**

„Art. 1¹. — Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului reprezintă autoritatea competentă pentru omologarea, certificarea și supravegherea introducerii pe piață a produselor și materialelor de exploatare.

Art. 1². — Pentru aplicarea prezentei ordonanțe, termenii și expresiile de mai jos semnifică după cum urmează:

1. *produs* — un sistem, un echipament, o piesă, o componentă sau o entitate tehnică utilizată la fabricarea unui vehicul sau pentru înlocuirea celui existent pe un vehicul. Poate fi:

1.1. *produs de origine* — produs utilizat la fabricarea unui vehicul și care a echipat vehiculul la omologarea de tip a acestui vehicul;

1.2. *produs de schimb* — produs destinat să fie utilizat la un vehicul pentru a înlocui un produs montat pe acest vehicul;

2. *material de exploatare* — substanțe necesare la utilizarea unui vehicul rutier, care se consumă sau se uzează în timpul utilizării unui vehicul rutier și care se completează ori se înlocuiesc în timpul exploatării acestuia. Include carburanții auto, lubrifianții auto, aditivii pentru carburanții auto, lichidele pentru frână, lichidele de răcire, uleiurile hidraulice;

3. *omologarea unui produs* — procedura administrativă prin care R.A.R. certifică faptul că un produs îndeplinește condițiile tehnice și/sau administrative aplicabile conform legislației în vigoare;

4. *certificarea unui produs sau a unui material de exploatare* — procedura administrativă prin care R.A.R. sau un alt organism de certificare a produselor, desemnat conform legislației în vigoare de Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, certifică faptul că un produs sau un material de exploatare îndeplinește condițiile tehnice esențiale pentru siguranța circulației, protecția mediului și eficiența energetică, precizate prin standardele naționale sau standardele internaționale aplicabile ori prin specificațiile tehnice declarate de către fabricant;

5. *certificarea unui carburant auto* — procedura administrativă prin care R.A.R. certifică faptul că un carburant auto îndeplinește condițiile tehnice și administrative aplicabile în vederea introducerii pe piață;

6. *acordurile de la Geneva* — Acordul privind adoptarea de prescripții tehnice uniforme aplicabile vehiculelor cu roți, echipamentelor și pieselor ce pot fi montate sau utilizate pe vehicule cu roți și condițiile de recunoaștere reciprocă a omologărilor eliberate pe baza acestor prescripții, încheiat la Geneva la 20 martie 1958, la care România a aderat prin Decretul nr. 371/1976, și Acordul privind adoptarea de reglementări tehnice mondiale aplicabile autovehiculelor, precum și echipamentelor și componentelor ce pot fi montate și/sau utilizate pe autovehicule, încheiat la Geneva la 25 iunie 1998, la care România a aderat prin Legea nr. 97/2002.

Art. 1³. — (1) Pentru fiecare tip de produs omologat de tip, R.A.R. eliberează fabricantului produsului, reprezentantului acestuia sau importatorului, după caz:

a) certificatul de omologare națională a unui tip de produs;

b) certificatul de omologare CE a unui tip de produs, de la data aderării României la Uniunea Europeană;

c) certificatul de omologare CEE-ONU a unui tip de produs.

(2) Pentru fiecare produs sau material de exploatare certificat, R.A.R. sau organismul de certificare a produselor, desemnat conform legislației în vigoare de Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, eliberează fabricantului produsului sau reprezentantului acestuia un certificat de conformitate.“

4. **Articolul 2 va avea următorul cuprins:**

„Art. 2. — (1) Omologarea națională de tip a produselor se acordă de către R.A.R., la cererea fabricantului sau a reprezentantului acestuia, persoană juridică.

(2) Omologarea comunitară (CE) de tip a sistemelor, componentelor și entităților tehnice se acordă de către R.A.R., la cererea fabricantului sau a reprezentantului acestuia, de la data aderării României la Uniunea Europeană.

(3) Omologarea internațională (CEE-ONU) de tip a echipamentelor, pieselor și componentelor se acordă de către R.A.R., la cererea fabricantului sau a reprezentantului acestuia.

(4) Certificarea produselor și materialelor de exploatare se acordă de către R.A.R. sau de organismul de certificare a produselor, desemnat conform legislației în vigoare de Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, la cererea fabricantului sau a reprezentantului acestuia, persoană juridică.

(5) Operatorii economici care nu dispun de împuterniciri de reprezentare din partea producătorilor pot obține dreptul de introducere pe piață numai prin certificarea loturilor de produse respective.

(6) În cazul în care un material de exploatare în vrac, prevăzut în lista menționată la art. 1 alin. (3), este partitionat și/sau ambalat de către operatori economici, alții decât producătorul, serviciul de partiționare și ambalare al acestuia trebuie să fie autorizat de către R.A.R.“

5. **După articolul 2 se introduce un nou articol, articolul 2¹, cu următorul cuprins:**

„Art. 2¹. — (1) Eliberarea certificatelor de omologare internațională (CEE-ONU) pentru echipamente, piese și componente se face în conformitate cu acordurile de la Geneva. Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, prin R.A.R., și, respectiv, R.A.R. sunt desemnate de Guvernul României, parte contractantă la acordurile de la Geneva, ca departament administrativ și, respectiv, serviciu tehnic, în conformitate cu acordurile de la Geneva.

(2) R.A.R. îndeplinește în numele Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului procedurile administrative referitoare la aplicarea acordurilor de la Geneva.“

6. **Articolul 3 va avea următorul cuprins:**

„Art. 3. — (1) În vederea introducerii pe piață, produsele și materialele de exploatare trebuie inscripționate cu toate informațiile stabilite de reglementările în vigoare. În cazul în care dimensiunile sau natura produsului nu permit inscripționarea direct pe produs, informațiile se înscriu pe ambalajul individual. Pentru materialele de exploatare livrate în vrac, informațiile se înscriu în certificatul de garanție.

(2) În vederea introducerii pe piață, produsele omologate sau certificate conform prezentei ordonanțe trebuie să aibă aplicate, după caz, mărci de certificare a conformității, mărci/marcaje de omologare sau numărul certificatului de conformitate/omologare, marcaje de securizare, cu precizarea organismului care a efectuat certificarea.

(3) Obligația aplicării mărcilor/marcajelor sau a numărului certificatului de conformitate/omologare revine exclusiv titularilor certificatelor de conformitate/omologare.

(4) Până la data aderării României la Uniunea Europeană, produsele și materialele de exploatare introduse pe piață, cuprinse în lista menționată la art. 1 alin. (3), cu excepția produselor prevăzute la art. 1 alin. (6) și a materialelor de exploatare livrate în vrac, trebuie să aibă aplicat suplimentar un marcaj special de securizare care atestă că produsul sau materialul de exploatare poate fi introdus pe piață legal și care trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) marcajul trebuie să conțină cel puțin un element de siguranță și de protecție împotriva falsificării acestuia;

b) macheta marcajului special de securizare este unică și este aprobată de Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului. În cazul în care dimensiunile sau natura produsului ori a materialului de exploatare nu permit aplicarea directă, marcajul special de securizare se aplică pe ambalajul individual sau colectiv;

c) producția și distribuția marcajului special de securizare se desfășoară sub autoritatea și controlul Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului;

d) obligația aplicării marcajului special de securizare revine exclusiv deținătorului omologării sau al certificării;

e) aplicarea marcajului special de securizare este facultativă pentru produsele și materialele de exploatare

omologate sau certificate, altele decât cele prevăzute în lista menționată la art. 1 alin. (3).“

7. Articolul 4 va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — (1) În vederea introducerii pe piață, produsele și materialele de exploatare trebuie să aibă marca fabricantului aplicată pe produs sau pe ambalaj, după caz, și să fie însoțite de un certificat de garanție și de o declarație de conformitate, întocmite de producătorii sau de reprezentanții acestora potrivit legislației în vigoare.

(2) Declarația de conformitate reprezintă asumarea răspunderii de către fabricant sau de reprezentantul acestuia în privința conformității produselor ori materialelor de exploatare introduse pe piață cu cele omologate sau certificate. Forma și conținutul declarației de conformitate trebuie să corespundă cu modelul declarației de conformitate aprobat prin legislația în vigoare.

(3) Dreptul de introducere pe piață încetează în următoarele cazuri:

a) operatorul economic care a emis declarația de conformitate nu face dovada că a trimis documentația tehnică a produsului sau materialului de exploatare în termen de 30 de zile de la solicitarea R.A.R.;

b) R.A.R. constată că declarația de conformitate nu corespunde cu documentația tehnică de referință a produsului sau materialului de exploatare;

c) documentația tehnică de referință precizată în declarația de conformitate nu cuprinde caracteristicile tehnice esențiale ale produsului sau materialului de exploatare, care să asigure interschimbabilitatea produsului sau materialului de exploatare utilizat de producătorul vehiculului rutier;

d) produsul sau materialul de exploatare este neconform cu documentația tehnică de referință, caz în care operatorul economic sau reprezentanții legali ai acestuia, care au emis declarația de conformitate, suportă cheltuielile aferente verificărilor.

(4) În cazul în care atât producătorul, cât și reprezentantul acestuia au sediul în afara României, revine importatorului responsabilitatea pentru deținerea și prezentarea documentației tehnice organismelor de control.

(5) Documentele prevăzute la alin. (1), autentificate prin ștampilare, trebuie să conțină toate datele cerute de legislația în vigoare, înscrise lizibil, explicit și fără ambiguități, și vor fi semnate de persoana care angajează juridic emitentul.

(6) Lista produselor și materialelor de exploatare neconforme cărora li s-a interzis introducerea pe piață conform alin. (3) va fi făcută publică de către R.A.R.“

8. Articolul 5¹ va avea următorul cuprins:

„Art. 5¹. — Producătorii de vehicule rutiere sau, după caz, reprezentanții autorizați ai acestora au obligația de a asigura echipamentele, piesele de schimb și materialele de exploatare aferente, precum și service-ul necesar, atât pe durata comercializării vehiculelor noi, cât și după încetarea acesteia, pentru o perioadă de cel puțin 8 ani, calculată de la data vânzării ultimului lot de vehicule, direct sau prin terți abilitați.“

9. Articolul 5² va avea următorul cuprins:

„Art. 5². — Este interzisă introducerea pe piață a următoarelor categorii de produse și materiale de exploatare:

a) produsele sau materialele de exploatare prevăzute în lista menționată la art. 1 alin. (3), necertificate sau neomologate;

b) produsele sau materialele de exploatare nemarcate corespunzător, după caz, cu marca fabricantului, marca de certificare a conformității, marca/marcajul de omologare, numărul certificatului de conformitate/omologare sau, până la data aderării României la Uniunea Europeană, cu marcajul special de securizare;

c) produsele sau materialele de exploatare pe care au fost aplicate inscripționări și/sau marcaje falsificate ori neautorizate;

d) produsele sau materialele de exploatare neinscripționate cu informațiile stabilite prin reglementări legale;

e) produsele sau materialele de exploatare neînsoțite de declarația de conformitate și de certificatul de garanție;

f) produsele sau materialele de exploatare având marcaje și inscripționări cu denumiri care pot crea confuzii;

g) produsele pirat sau contrafăcute.“

10. Articolul 6 va avea următorul cuprins:

„Art. 6. — (1) Constituie contravenții și se sancționează după cum urmează:

a) nerespectarea prevederilor art. 1 alin. (2), ale art. 2 alin. (5) și (6), ale art. 3 alin. (4), ale art. 4 alin. (3), ale art. 5² lit. a) și f) și ale art. 6² alin. (4), cu amendă de la 1.000 lei (RON) la 5.000 lei (RON);

b) nerespectarea prevederilor art. 3 alin. (1) și (2), ale art. 4 alin. (1) și ale art. 5² lit. b), c), d) și e), cu amendă de la 500 lei (RON) la 2.000 lei (RON);

c) nerespectarea prevederilor art. 1 alin. (12) și ale art. 5² lit. g), cu amendă de la 5.000 lei (RON) la 10.000 lei (RON);

d) nerespectarea prevederilor art. 5¹, cu amendă de la 25.000 lei (RON) la 50.000 lei (RON).

(2) Constatarea și aplicarea sancțiunilor prevăzute la alin. (1) se fac de către personalul împuternicit în acest scop de Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului.

(3) Nivelul amenzilor prevăzute la alin. (1) se actualizează prin hotărâre a Guvernului, în funcție de rata inflației.

(4) Dispozițiile referitoare la contravenții, prevăzute la alin. (1) și (2), se completează cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.“

11. După articolul 6 se introduc două noi articole, articolele 6¹ și 6², cu următorul cuprins:

„Art. 6¹. — Resursele necesare pentru exercitarea activității de supraveghere și control al pieței în vederea aplicării prezentei ordonanțe se suportă de Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, în limitele fondurilor alocate anual de la bugetul de stat.

Art. 6². — (1) R.A.R., organism tehnic specializat al Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, îndeplinește următoarele atribuții în conformitate cu prevederile prezentei ordonanțe:

a) acordă omologarea sau certificarea pentru produsele sau materialele de exploatare prevăzute în lista menționată la art. 1 alin. (3);

b) acordă omologarea comunitară (CE) de tip pentru componente și entități tehnice, conform directivelor/regulamentelor Uniunii Europene, de la data aderării României la Uniunea Europeană;

c) acordă omologarea internațională (CEE-ONU) de tip pentru echipamente, piese și componente, conform regulamentelor CEE-ONU;

d) efectuează încercări necesare pentru verificarea îndeplinirii condițiilor tehnice impuse în vederea acordării omologării ori certificării pentru produsele sau materialele de exploatare prevăzute la art. 1 alin. (2);

e) efectuează încercări necesare pentru verificarea îndeplinirii condițiilor tehnice impuse în vederea acordării omologării comunitare (CE) de tip pentru componente și entități tehnice, conform directivelor/regulamentelor Uniunii Europene, de la data aderării României la Uniunea Europeană;

f) efectuează încercări necesare pentru verificarea îndeplinirii condițiilor tehnice impuse în vederea acordării omologării internaționale (CEE-ONU) pentru echipamente, piese și componente, conform regulamentelor CEE-ONU;

g) recunoaște laboratoare de încercări în vederea efectuării încercărilor necesare pentru verificarea îndeplinirii condițiilor tehnice impuse în vederea acordării omologării sau certificării pentru produsele sau materialele de exploatare menționate în lista prevăzută la art. 1 alin. (3);

h) verifică la deținătorul omologării sau al certificării conformitatea producției și ia măsurile necesare pentru menținerea acesteia pe toată durata de fabricație a tipului respectiv de produse sau materiale de exploatare;

i) impune deținătorului omologării sau al certificării prevăzut la lit. h) remedierea defectiunilor de fabricație constatate la produsele sau materialele de exploatare care pun ori pot pune în pericol siguranța circulației sau protecția mediului;

j) supraveghează pe piață conformitatea cu tipul omologat/certificat a produselor introduse pe piață;

k) supraveghează pe piață conformitatea materialelor de exploatare introduse pe piață;

l) autorizează serviciile de partiționare și ambalare a materialelor de exploatare în vrac.

(2) În funcție de neconformitățile constatate, R.A.R. poate impune deținătorilor omologării sau ai certificării măsuri privind sistarea introducerii pe piață și/sau retragerea lotului de produse și materiale de exploatare neconforme, cu interdicția introducerii pe piață sau a folosirii până la remediere.

(3) În funcție de gravitatea faptei, personalul împuternicit în acest scop de către Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului poate dispune confiscarea și/sau distrugerea, oprirea definitivă sau temporară a fabricării ori a introducerii pe piață de produse necertificate sau neomologate, a celor neînscrispionate ori nemarcate corespunzător, a celor neînsoțite de certificate de garanție

și declarații de conformitate, a celor falsificate, precum și a celor care se dovedesc neconforme, în condițiile prezentei ordonanțe.

(4) Operatorii economici au obligația ca în termen de 30 de zile să facă dovada că au predat pentru reciclare către operatori economici autorizați, potrivit legislației în vigoare, materialele rezultate din procesul de distrugere precizat la alin. (3).

(5) Cheltuielile datorate retragerii din circulație, remedierii neconformităților și repunerii în circulație a produselor și materialelor de exploatare se suportă de către deținătorul omologării sau al certificării."

Art. II. — În cuprinsul Ordonanței Guvernului nr. 80/2000 privind certificarea sau omologarea echipamentelor, pieselor de schimb și materialelor de exploatare utilizate la vehicule rutiere, precum și condițiile de comercializare și utilizare a acestora, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 671/2002, sintagma „Ministerul Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței” se înlocuiește cu sintagma „Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului”.

Art. III. — În termen de 90 de zile de la data publicării prezentei ordonanțe în Monitorul Oficial al României, Partea I, Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului va actualiza Reglementările privind certificarea și/sau omologarea echipamentelor, pieselor de schimb și materialelor de exploatare utilizate la vehicule rutiere, precum și autorizarea agenților economici care desfășoară activități de reparații, de reglare, de modificări constructive, de reconstrucție a vehiculelor rutiere, precum și de dezmembrare a vehiculelor uzate — RNTR 4, aprobate prin Ordinul ministrului transporturilor nr. 536/1997, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 348 din 9 decembrie 1997, cu modificările și completările ulterioare.

Art. IV. — Ordonanța Guvernului nr. 80/2000 privind certificarea sau omologarea echipamentelor, pieselor de schimb și materialelor de exploatare utilizate la vehicule rutiere, precum și condițiile de comercializare și utilizare a acestora, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 413 din 30 august 2000, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 671/2002, precum și cu modificările și completările aduse prin prezenta ordonanță, după aprobarea acesteia prin lege, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

Art. V. — Prezenta ordonanță intră în vigoare la 90 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului,

Gheorghe Dobre

Ministrul finanțelor publice,

Ionel Popescu

București, 14 iulie 2005.

Nr. 34.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB510100000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”

5 948368 045002